

[Morten Lange.]

frivilligt, af økonomiske grunde skal holde sig fra det. Og der er ingen tvivl om, at disse 4 mill. kr., som dette lovforslag stiller til rådighed, kun kan være en begyndelse til noget, som vi må se i øjnene vil være nødvendigt, hvis vi skal have 8. og 9. skoleår fuldt udbygget og have en virkelig tilgang til realafdelingerne. Jeg anser det for særdeles væsentligt og vel nok den bedste forbedring, lovforslaget er undergået under udvalgsbehandlingen.

Spørgsmålet om indtægtsgrænsen er blevet trukket frem fra de konservatives og venstres side. Jeg kan ikke se, at der efter betænkningens ordlyd er noget problem her, men jeg vil gerne understrege en gang til, at når der nævnes en grænse på 15 000 kr., er det ikke nogen ny sygekassegrænse, man prøver at fastsætte, men blot en anden måde at sige, at hvis forældrenes indtægt ligger under 15 000 kr., er der ingen tvivl om, at et af de tildelingskriterier, man vil benytte, nemlig trang, foreligger. Men i øvrigt er vor skatteligning her i landet bestemt ikke så fintmærkende, at det opfordrer til at gå længere end strengt nødvendigt ved anvendelse af en skattegrænse ved legatsager.

Med hensyn til det af venstre og de konservative fremsatte lovforslag om skattelempler må jeg sige, at dette er et arkaisk forslag at komme med set på baggrund af, at folketinget har saneret støtteforanstaltningerne børnetilskud og børnefradrag; der er ingen grund til at smugle den forældede ordning ind igen i lovgivningen. Vi har så og så mange penge tilovers til at støtte studerende med, det er et beløb, vi kan fastsætte i kroner og øre, og det må vi hellere gøre og så finde den bedst mulige fordeling. At lade det gå over skatteloven fører til urimelige resultater, således at de rige får den største støtte; og det kan da ikke være meningen, at vi skal gøre det, vi finder urimeligt.

Oppositionen har talt om mangel på samarbejdsvilje. Jeg vil dertil gerne sige, at der i udvalget har været en betydelig vilje til samarbejde, men det må dog være om en konstruktiv idé og ikke en idé, der i øvrigt for længst er forladt i lovgivningsarbejdet.

Det er nævnt, og med rette, at ungdom-

mens uddannelsesfonds udvidelse også retter opmærksomheden på lærlingenes stilling. Der er ingen tvivl om, at forøgelsen af stipendiesatserne må føre til, at industrien i kommende forhandlinger om fastsættelse af lønninger på arbejdsmarkedet også må tage hele spørgsmålet om lærlingelønningerne op. De overordentlig beskedne vederlag, man spiser lærlingene af med, er ikke fulgt med den udvikling, som i øvrigt er sket og er ved at ske i den slags uddannelsesprægede stillinger, og der er ganske givet brug for betydelige justeringer her.

Til slut vil jeg sige, at vore principper er, at studerende unge mennesker under højere uddannelse for så vidt er selvstændige personer, hvad enten de har rige eller fattige forældre, og på længere sigt må spørgsmålet om de unges evner være afgørende for støtten til dem. Som tingene imidlertid ligger i dag med den skæve indtægtsfordeling i samfundet og med de begrænsede midler, der stilles til rådighed af staten, må vi dog mene, at muligheden for støtte fra forældrene endnu må tages i betragtning; men i det lange løb er der ikke nogen tvivl om, at den linje, vi nærmer os nu ved at udvide legatvejen, meget hurtigt også vil vise sig at være et mål, som vi når temmelig snart, nemlig en legatret til dem, der opøver sig til den vigtige samfundsgerning, som følger efter at have fuldendt et højere studium.

Med disse ord vil jeg anbefale, at lovforslaget om ungdommens uddannelsesfond får en blid videre gang gennem tinget.

Arne Bertelsen: På mit partis vegne har jeg tidligere gjort rede for vort syn på ungdommens uddannelse og specielt understreget, at vi hellere så en låneordning, selv om denne i begyndelsen ville blive mange gange dyrere end den nu foreslåede.

Også fra ungdommens side er der fra forskellige grupper — f. eks. af teknikumgruppen i Odense — rejst de samme ønsker som også nævnt af det ærede medlem hr. Ninn-Hansen. Som ventet har flertallet i udvalget intet som helst hensyn taget til disse synspunkter. Man foretrækker en understøttelsesordning, som jo helst skal gå fra det 14. år og til begravelsesdagen for snart 90 pct. af befolkningen. Det vil øjensynlig endnu tage et stykke tid, før